

Då dessa siffror tyda derpå, att behovet för den af Väg- och Vattenbyggnadsstyrelsen äskade förhöjningen är oafvisligt, får jag vördsamt föreslå, att Riksdagen måtte bestämma,

att anslaget till anläggning af nya samt omläggning af backiga, eller eljest mindre goda vägar må för 1881 utgå med 300,000 kronor i stället för af Kongl. Maj:t äskade 200,000 kronor,

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1880.

J. E. Nyström.

N:o 45.

Af Herr **Almqvist**: *Om ändring af Kongl. Förordningen den 21 December 1857 angående straffarbete och fängelsestraffs verkställande i enrum.*

Ehuru olika åsigterna äro i fråga om lämpligaste sättet för utkräfvande af straff, så råder dock blott *en* mening derom, att der-vid bör så ordnas, att den dömda icke genom verkställighet af straffet lider försämring till kropp eller själ, till försvårande af hans framtida ärliga utkomst. Det är ock allmänligen känt, att detta svårligen kan förhindras, om fången längre eller kortare tid hålles i gemenskap med andra fångar. Detta var väl insedt redan, då nu gällande strafflag utarbetades; men begränsning i tiden för straff i enrum påkallades då likväl af två omständigheter: *den ena* att, i enlighet med det då kända Filadelfia-systemet, med ensamhetsfängelse förutsattes, att fången fortfarande skulle hållas i cellen, afskild från gemenskap

ej blott med andra fångar, utan ock med andra personer än bevakningen, — en behandling, som ej utan skada kunde under längre tid, uthärdas; och *den andra* att tillräckligt antal celler på den tiden icke fans att tillgå. Dessa båda omständigheter hafva emellertid numera förlorat sin betydelse. Erfarenheten i andra länder har nämligen lärt, att straffånge kan, utan men till kropp eller själ, hållas förvarad i enrum, skild från all gemenskap med andra fångar, derest honom beredes besök af lärare eller andra bildade personer, som lemna honom undervisning eller sysselsättning för tankarne, samt han tillika eger fortfarande tillfälle till arbete och vistelse i fria luften en eller annan stund om dagen. Cellantalet i rikets fångelser har under tidens lopp nått den tillväxt, att fortfarande förvar i enrum utan olägenhet skulle kunna beredas jemväl för det jemförelsevis mindre antal fångar, som dömas till straffarbete under en tid af från två till fyra år och icke förut gjort sig skyldiga till straff för brott, som medfört förlust af medborgerligt förtroende.

Tages nu tillika i betraktandet *att* den, som utan att på förhand vara illa känd, gjort sig skyldig till brott, som medför straffarbete i enrum, efter undergången bestraffning i allmänhet icke finner hinder att åter inträda i sin förra verksamhet; *att* så väl det allmännas som individens fördel manar dertill, att sådant underlättas; *att* straffarbete i enrum innefattar något i folkuppfattningen vida mer afskräckande än straffarbete i gemenskap; och *att*, till följd af den afkortning i strafftiden, som straffets verkställande i enrum förutsätter, en del af kostnaden för fångunderhållet för staten besparas; så synas giltiga skäl tala därför, att verkställighet af straffarbete i enrum må utsträckas till längre tid än hittills varit bestämdt. Med anledning häraf och då vissa bestämmelser i Kongl. Förordningen den 21 December 1857 angående straffarbetets och fängelsestraffs verkställande i enrum, under tiden förlorat all betydelse, tager jag mig friheten föreslå,

att Riksdagen må för sin del besluta och hos Kongl. Maj:t begära nådig fastställelse å sådan ändring af §§ 1, 2, 3, 4 och 5 i Kongl. Förordningen den 21 December 1857, att dessa erhålla följande lydelse:

1 §. Den, som till straffarbete på fyra år eller kortare tid dömd är, skall, der så ske kan och hans helsotillstånd sådant medgifver, under strafftiden hållas i enrum. Detta stadgande gäller ej för den, som före straffets början uppnått en ålder af femtio år, utan så är, att han sjelf derom gör anhållan hos den

myndighet, som har att om verkställighet af straffet förordna, och ej heller för den, som för vanfrejdande brott förut undergått straffarbete i gemenskap.

2 §. Straffarbete, som endast omfattar en tid af tre månader, skall oafkortadt verkställas. Är sådant arbete för längre tid ådömt, varde, då detsamma i enrum verkställles, från den del af strafftiden, som öfverskjuter tre månader, en tredjedel afdragen. Uppkommer i sådant afdrag brutet månadstal; varde tredjedels månad till tio dagar räknad. Skall — — — ega tillträde.

3 §. Är någon — — — ej öfverstiger fyra år; varde — — — ådömda. Öfverskjuter den sammanlagda strafftiden fyra år; då skall — — — svara.

4 §. Förordnar Konungen — — — bestämmer.

5 §. Fängelsestraff skall ock — — — fångar.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1880.

G. F. Almqvist.